

України, Цивільного кодексу України, постанов та розпоряджень Кабінету Міністрів України, які врегульовують форми влаштування дітей, додавши до переліку дітей осіб віком до вісімнадцяти років, які прибули на територію України без супроводу батьків (дітей, розлучених з сім'єю); рекомендувати Міністерству охорони здоров'я України розробити та подати в установленому порядку на розгляд Верховної Ради України законопроект щодо надання медичних послуг дітям, батьки яких не мають документів, що посвідчують особу.

Список використаних джерел:

1. План заходів щодо інтеграції біженців та осіб, які потребують додаткового захисту, в українське суспільство на період до 2020 року, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 22 серпня 2012 р. № 605-р, URL: <https://www.kmu.gov.ua/npas/245522329>.
2. Про деякі категорії осіб з особливими освітніми потребами : постанова КМУ № 952 від 14.11.2018 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/952-2018-%D0%BF#Text>.
3. Про житловий фонд соціального призначення: Закон України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3334-15#Text>.

Тетяна ЖЕГЛІНСЬКА,
викладач кафедри
кримінально-правових дисциплін
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

**ВПЛИВ ЗБРОЙНИХ КОНФЛІКТІВ НА РЕАЛІЗАЦІЮ
ПРАВ ЖІНОК І ДІТЕЙ СЕРЕД ВНУТРІШНЬО
ПЕРЕМІЩЕНИХ ОСІБ**

Війна завжди приносить з собою страждання, руйнування та невизначеність. Особливо вразливими у цьому контексті є жінки та діти, які опиняються в ситуаціях, де їхні права та безпека опиняються під загрозою. Внутрішньо переміщені особи (ВПО) – це люди, які рятуючись від конфлікту, змушені залишити власні домівки, але залишаються в межах своєї країни. В умовах війни ці групи стикаються з численними викликами, які суттєво впливають на їхні права та життя.

Одним із найгостріших питань є фізична безпека. Воєнні конфлікти, як правило, супроводжуються насильством, і жінки, а також діти часто стають жертвами злочинів, включаючи сексуальне насильство. Під час війни, коли системи правопорядку і безпеки часто руйнуються, ризик насильства зростає. Для багатьох жінок і дітей, які пережили втрати, травми та жорстокість, ці події стають частиною повсякденності.

Психологічний вплив конфлікту не менш серйозний. Внутрішньо

переміщені особи часто переживають глибокі емоційні травми, депресію та стрес, які можуть призвести до тривалих проблем з психічним здоров'ям. Діти можуть зіткнутися з труднощами в адаптації, що впливатиме на їхній розвиток та навчання [1].

Економічні труднощі також значно ускладнюють життя жінок і дітей, які залишили свої домівки. Втрата роботи та засобів для існування ставить їх у ситуацію безвиході, змушуючи залежати від гуманітарної допомоги. Це особливо важко для жінок, які часто не мають доступу до економічних ресурсів та можливостей.

Доступ до освіти – ще одна критична проблема. Конфлікти призводять до закриття шкіл, і діти, особливо дівчата, можуть бути позбавлені можливості навчатися. Це створює довгострокові наслідки для їхнього майбуття, обмежуючи можливості для розвитку та участі в суспільстві.

З правової точки зору внутрішньо переміщені жінки та діти стикаються з труднощами у захисті своїх прав. Вони часто не мають доступу до юридичних послуг, що ускладнює їхню здатність захищати свої інтереси та отримувати належну допомогу.

Міжнародні організації відіграють важливу роль у підтримці прав жінок і дітей у таких умовах. Вони можуть забезпечити гуманітарну допомогу, освітні програми та правову підтримку. Однак ресурси таких організацій часто обмежені, а попит на допомогу залишається високим.

Необхідність політики захисту прав жінок і дітей у контексті воєнних конфліктів є очевидною. Створення системи, яка забезпечує їхні права та безпеку, має стати пріоритетом для державних органів і міжнародної спільноти. Це включає не лише надання гуманітарної допомоги, а й впровадження законодавчих ініціатив, які захищають їхні інтереси [2].

Війна в Україні, що почалася у 2014 році, а згодом загострилася у 2022 році, стала катастрофою не лише для держави, але й для мільйонів людей, особливо жінок і дітей. Конфлікт з Росією призвів до масових переміщень населення, змушуючи багатьох залишати свої домівки та шукати безпечні місця в межах країни. Як результат, мільйони людей стали внутрішньо переміщеними особами (ВПО), і їхнє життя зазнало глибоких змін.

У військових конфліктах жінки та діти часто стикаються з підвищеним ризиком насильства. В Україні, особливо в зонах активних бойових дій, випадки сексуального насильства, домагань і насильства в родині стали частими. В умовах відсутності правопорядку жінки опиняються беззахисними перед агресією. Багато з них намагаються уникнути небезпеки, але це не завжди можливо.

Психологічний стрес, пов'язаний з війною, має довготривалі наслідки. Діти, які пережили воєнні дії, часто страждають від посттравматичного стресового розладу (ПТСР), тривожності та депресії. Ці переживання не лише впливають на їхній емоційний стан, але й на навчання та соціалізацію. Жінки також переживають серйозні емоційні травми, тому багато з них потребує

спеціалізованої психічної підтримки [3].

Економічні наслідки війни особливо важко відчуються жінками, які часто є основними опікунами дітей. Втрата роботи і засобів до існування ставить їх у ситуацію безвиході. Вони змушені покладатися на гуманітарну допомогу, яка часто є недостатньою. Жінки, які раніше займалися бізнесом або працювали, тепер є вразливими, без доступу до ресурсів.

Міжнародні організації, такі як ООН та Червоний Хрест, активно працюють в Україні, надаючи гуманітарну допомогу, освітні програми та правову підтримку. Однак їхні ресурси обмежені, а потреби населення залишаються високими. Важливо, щоб міжнародна спільнота продовжувала підтримувати український народ у ці важкі часи.

Вплив війни на права жінок і дітей серед внутрішньо переміщених осіб в Україні є багатограним і глибоким. Необхідно визнати їхню вразливість і вжити заходів для їхнього захисту та підтримки. Створення системи, яка забезпечує їх права та безпеку, має стати пріоритетом для держави і міжнародних організацій. Це включає не лише надання гуманітарної допомоги, але й розробку законодавчих ініціатив, які б захищали їхні інтереси і сприяли відновленню їхніх прав.

Список використаних джерел:

1. Е-дані. Внутрішньо переміщені особи. Державне підприємство «Інформаційно-обчислювальний центр Міністерства соціальної політики України». URL: <https://www.ioc.gov.ua/dashboardVpo>.
2. Трубавіна І. М. Проблеми внутрішньо переміщених осіб в Україні як основа ведення випадку в соціальній роботі з ними / Гібридна війна на Сході України в міждисциплінарному вимірі: витоки, реалії, перспективи реінтеграції : зб. наук. пр. / Держ. закл. «Луган. нац. ун-т ім. Т. Шевченка; [за заг. ред. В. С. Курило, С. В. Савченко, О. Л. Караман]. Старобільськ: ДЗ «ЛНУ ім. Т. Шевченка», 2017. С. 320–342. URL: <http://dspace.hnpu.edu.ua/handle/123456789/1222>.
3. Fawcett, J. T. (2019). Women in the cities of Asia: Migration and urban adaptation. Routledge, 2019. URL: <https://www.routledge.com/Women-In-The-Cities-Of-Asia-Migration-And-Urban-Adaptation/Fawcett/p/book/9780367216474>.